

ת"פ 22778/11/16 - מדינת ישראל נגד נחמן ירושלמי, אלקנה טויטו, שמעון בן אבו, שלמה כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22778-11-16 מדינת ישראל נ' ירושלמי ואח'
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד מיכל אזולאי

המאשימה

נגד

1. נחמן ירושלמי ע"י עו"ד אריאל הרמן
2. אלקנה טויטו ע"י עו"ד חן הולנד
3. שמעון בן אבו ע"י עו"ד ארקדי אליגולשווילי
4. שלמה כהן ע"י עו"ד לימור זקן

הנאשמים

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם את העבירות הבאות:

נאשם מס' 1: גרימת חבלה חמורה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר, התפרעות והפרת הוראה חוקית.

נאשמים מס' 2 ו- 3: תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר והתפרעות.

נאשם מס' 4: הפרעה לשוטר והתפרעות.

ואלו עובדות האישום:

ביום 21.10.16 בסמוך לשעה 2:30 הגיעו השוטרים רמי חג'ג' (להלן: **השוטר רמי**) ואלנדיב מנסור (להלן: **השוטר אלנדיב**) לרחוב הדף היומי בביתר עלית, בשל תלונה על רעש. כאשר הגיעו השוטרים למקום, התגרה בהם נאשם מס' 4 בכך שרכב על אופניו בסמוך לניידת באופן מתריס, צעק והרעיש. השוטר רמי ביקש מנאשם מס' 4 לחדול ממעשיו - אך זה סירב והמשיך להרעיש. השוטר רמי הזהיר את נאשם מס' 4 כי אם ימשיך להרעיש אז יכתוב לו דו"ח, ונאשם מס' 4 השיב לו "**נראה אותך גבר רושם לי דו"ח**".

במהלך חילופי הדברים בין השוטר רמי לנאשם מס' 4, הגיעו למקום כעשרה או עשרים צעירים, ובהם נאשמים מס'

1-3, אשר התגודדו סביב הניידת ולא אפשרו לשוטר רמי לכתוב את הדו"ח לנאשם מס' 4. בשל כך קראו השוטרים רמי ואלנדיב לתגבורת, ולמקום הגיעו שתי ניידות נוספות, עם השוטרים משה מרציאנו, נאור אלי ואירה פרידמן (להלן בהתאמה: **השוטרים משה, נאור ואירה**). השוטרים משה, נאור ואירה החלו להרחיק את הצעירים מהמקום, ובתגובה אלו החלו לקלל את השוטרים. השוטר משה ביקש מנאשם מס' 1 להזדהות וזה סירב.

השוטר משה הודיע לנאשם מס' 1 כי הוא מעוכב וביקש ממנו להתלוות אליו לתחנת המשטרה. חלק מהצעירים שהיו במקום, ובהם נאשמים מס' 2 ו-3 הפריעו לשוטר משה לעכב את נאשם מס' 1.

השוטר רמי פנה לנאשם מס' 2 וביקש ממנו להפסיק להפריע לשוטר משה ולהתרחק ממנו. בתגובה דחף נאשם מס' 2 את רמי והכה אותו בפלג גופו התחתון. השוטר רמי אמר לנאשם מס' 2 שיפסיק לתקוף אותו, אך נאשם מס' 2 המשיך להכותו בפלג גופו התחתון ופגע באשכיו.

השוטר רמי הזהיר את נאשם מס' 2 שאם לא יחדל ממעשיו הוא ירסס אותו בגז פלפל, אך נאשם מס' 2 המשיך להכותו. בשל כך ריסס השוטר רמי את נאשם מס' 2 בגז פלפל, הודיע לו כי הוא עצור והוביל אותו לעבר ניידת. נאשם מס' 2 התנגד למעצרו ואמר לרמי "**מה ריססת אותי בפלפל, מה אני, ערבי? השתגעתי?**". השוטרים אלנדיב, נאור ואירה סייעו לרמי להתגבר על התנגדותו של נאשם מס' 2 למעצרו ולהכניסו לניידת.

בעת שניסו השוטרים להכניס את נאשם מס' 2 לתוך הניידת, לקח נאשם מס' 3 קסדת אופנוע שהיתה במקום ויידה אותה לעבר השוטרים, תוך שצעק "**יא בני זונות**". הקסדה פגעה בעמוד והחטיאה את השוטרים.

השוטר משה משך את נאשם מס' 3 ארצה, הודיע לו כי הוא עצור וניסה לכבול אותו באזיקים. נאשם מס' 3 נאבק בשוטר והתנגד למעצרו וכבילתו, בעוד השניים על הארץ.

במהלך מאבקו של השוטר משה עם נאשם מס' 3, בעט נאשם מס' 1 בפניו של השוטר וברח מהמקום. כתוצאה מהבעיטה נשבר אפו של השוטר משה והוא דימם. בשל כך הצליח נאשם מס' 3 להחלץ מאחיזתו של השוטר משה וברח גם הוא מהמקום.

לצד זאת המשיכו השוטרים רמי ואלנדיב לנסות להכניס את נאשם מס' 2 לתוך הניידת, בעודו משתולל. צעירים שהיו במקום התפרעו על מנת להכשיל את מעצרו של נאשם מס' 2, ידו חפצים לעבר הניידת וניסו לפתוח את דלתותיה. נאשם מס' 1 חזר למקום, קילל את השוטרים, בעט בניידת והכה באגרופו על אחד החלונות.

נאשם מס' 4 ניגש אף הוא לניידת, אמר לשוטר רמי "**חכה חכה**" והעביר אצבע על צווארו, בתנועה מאיימת המדמה שיסוף גרון.

בעקבות הארוע מושא כתב האישום, הוגשה נגד נאשם מס' 1 בקשה למעצר עד תום ההליכים. ביום 20.11.16 נקבע, כי על נאשם מס' 1 לשהות במעצר בית מלא. ביום 24.11.16 הפר נאשם מס' 1 את מעצר הבית ושהה מחוץ לביתו.

להשלמת התמונה אוסיף, כי תחילה הוגש כתב האישום נגד נאשם מס' 1 בלבד, ביום 9.11.16. לאחר כשלושה חודשים, ביום 2.2.17, תוקן כתב האישום והוספו נאשמים מס' 2-4.

תשובת הנאשמים לאישום

ב"כ נאשם מס' 1 השיב לאישום ביום 8.1.17. בתשובתו הודה, כי הנאשם אכן בעט בשוטר על מנת לשחרר את נאשם מס' 3 מידי של השוטר וכן הודה בהפרת תנאי מעצרו. עם זאת טען, הנאשם כי פעל בתגובה להתנהגותו האלימה של השוטר משה כלפי נאשם מס' 3 ומתוך בלבול ולחץ בו היה נתון וחשש לשלומו של נאשם מס' 3. בסיכומיו טען ב"כ נאשם מס' 1, כי הוא פעל על מנת להגן על נאשם מס' 3 מפני השוטר משה ועל כן יש לזכותו מהעבירות שיוחסו לו במסגרת האישום הראשון. כמו כן טען כי נאשם מס' 1 היה תחת השפעת גז הפלפל אותו ריסס השוטר רמי, וכי לא התכוון לפגוע בפניו של השוטר משה, אלא בעט בגופו מבלי שהתכוון לגרום לו לחבלה. לחילופין, טען כי השוטר משה פעל בחוסר סמכות ועל כן אין מדובר בתקיפת השוטר אלא בתקיפה סתם בלבד חלף העבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

ב"כ נאשם מס' 2 השיב לאישום בכתב ביום 24.5.17 וכפר בעבירות והמעשים המיוחסים לו. בתשובתו אישר, כי הנאשם היה במקום, אך טען, כי לא השתתף בהתקהלות, לא תקף שוטר ולא הפריע לשוטרים. לטענתו של נאשם מס' 2 הוא רוסס בגז פלפל ללא כל סיבה, הוכה ונחבל, ולא הבחין במתרחש סביבו. ב"כ הנאשם הפנה בסיכומיו לסתירות ולפערים בין דבריהם של עדי התביעה וביקש לקבוע, כי המאשימה לא הוכיחה את ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם מס' 2 ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ועל כן ביקש לזכותו מכלל העבירות המיוחסות לו.

ב"כ נאשם מס' 3 השיב לאישום ביום 12.6.17. בתשובתו אישר כי הנאשם נכח בארוע, יחד עם אחותו הקטנה, וכאשר השוטרים ריססו גז פלפל פנה אליהם וביקש מהם להפסיק. כמו כן הודה, כי נאשם מס' 3 אכן זרק קסדה באירוע, אך טען כי לא זרק את הקסדה לעבר השוטרים, אלא לעבר הרצפה מתוך כעסו של נאשם מס' 3 על התנהלות השוטרים ולא על מנת כדי לפגוע בהם או להפריע להם בתפקידם. בסיכומיו טען, כי עדויות השוטרים והאזרחים שהעידו בביהמ"ש אינן תומכות בטענה כי התכוון לפגוע בשוטרים בקסדה. ב"כ הנאשם מס' 3 חלק על הטענה שהנאשם נאבק עם השוטר משה. לטענתו השוטר משה הוא שחנק אותו והפילו לרצפה. מעבר לכך, הכחיש כי הנאשם השתתף בהתפרעות או הפריע לשוטרים.

ב"כ הנאשם מס' 4 השיבה לאישום ביום 12.6.17 וכפרה בכלל העבירות והמעשים המיוחסים לנאשם. בתשובתה אישרה, כי נאשם מס' 4 רכב על אופניו במקום וכי אכן "לא דיבר בלחש", כאשר הגיע הניידת, אך הכחישה כי צעק, הקים מהומה או התריס בשוטרים. ב"כ נאשם מס' 4 אישרה, כי הנאשם פנה לשוטרים על מנת למנוע מהם לרשום את דו"ח הרעש, אך לדבריה כל אדם סביר במצבו היה פועל באופן דומה, ואין בכך הפרעה לשוטר. ב"כ הנאשם כפרה ביתר המעשים שיוחסו לנאשם זה וטענה, כי הנאשם עזב את המקום בחלקו הראשון של הארוע ולא נכח כאשר היתה במקום התפרעות.

הראיות

מטעם המאשימה העידו לפני חמישה שוטרים ושלושה אזרחים שהיו במקום האירוע. מטעם ההגנה העידו ארבעת הנאשמים וכן עד הגנה אחד מטעם נאשם מס' 2.

כמו כן הוגשו בהסכמה מוצגים שונים מטעם שני הצדדים. כי עיקר המוצגים לא היו רלוונטיים לבירור המחלוקות, ועל כן לא ארחיב ביחס אליהם.

לשם הנוחות אסקור את העדויות כסדרן ואפרט לאחר כל עדות את ממצאי המהימנות ביחס לעד.

השוטר נאור אלי (פרוטוקול דיון מיום 29.06.17, ע' 24-36):

סקירה

העד משמש שוטר סיור בתחנת ביתר עלית. בליל הארוע הגיע העד יחד עם השוטרת אירה ככח תגבור לניידת שהייתה במקום והבחין בקבוצת אנשים שהתקהלו סביב השוטר רמי. העד זיהה אדם אשר צעק על השוטר רמי "מי אתה שתיתן לי דוח בכלל, אני לא עשיתי רעש" והבחין באדם נוסף אשר החל לדחוף את השוטר רמי ונתן לו "מכות קטנות מתחת לבטן, לא משהו מפורש" על מנת למנוע ממנו לרשום את הדו"ח (אין מחלוקת כי מדובר בנאשם מס' 2). השוטר רמי הזהיר את אותו אדם כי ירסס אותו בגז פלפל אם לא יחדל ממעשיו. אותו אדם לא נרגע והשוטר רמי ריסס אותו בגז פלפל. לאחר שרוסס בגז פלפל, אותו אדם התנגד למעצרו והשוטרים סייעו לשוטר רמי להשתלט עליו.

במהלך ההשתלטות על נאשם מס' 2, העד ראה אדם שמנמן ונמוך (אשר אין מחלוקת כי הוא נאשם מס' 3) זורק לעבר השוטרים קסדה שחורה "במלוא הכוח על מנת לפגוע בנו". הקסדה פגעה בתמרור ונפלה ארצה. השוטר משה ניגש לנאשם מס' 3 על מנת לעצור אותו, ולאחר מכן העד הבחין בשניים נאבקים על הרצפה. לאחר מכן שמע צעקות וראה כי השוטר משה מדמם מפניו.

השוטרים אירה ואלנדיב רדפו אחרי נאשם מס' 3, אשר ברח מהמקום ואילו העד הכניס את נאשם מס' 2 לניידת המשטרה יחד עם השוטר רמי. כאשר נאשם מס' 2 היה בתוך הניידת, האנשים שהיו במקום בעטו בניידת, זרקו חפצים ותקפו את השוטרים.

דיון

ככלל, ראיתי לקבל את עיקר דבריו של השוטר נאור. העד עשה רושם משכנע, וניכר היה בו כי עשה מאמץ לתאר דברים כפי שהתרחשו. עם זאת, העד סייג בעצמו את משקל עדותו ואמר שהגיע עייף, אחרי משמרת לילה, ועל כן ייתכן שלא דייק במספר נקודות.

לאור זאת, ראיתי לקבל את דבריו של העד, מקום בו הם משתלבים בעדויות אחרות, תוך בחינה זהירה וקפדנית של הדברים.

השוטר משה מרציאנו (פרוטוקול דיון מיום 29.06.17, ע' 36-49)

סקירה

העד משמש אחראי משמרת סיור בתחנת עציון. בליל הארוע הפנה את השוטרים רמי ואלנדיב לרחוב הדף היומי בשל קריאה על מטרד רעש. אחר כך הפנה אליהם כתגבורת את השוטרים אירה ונאור והצטרף גם הוא. במקום, העד הבחין באירוע בו מעורבים רבים, חלקם דומיננטיים וקרובים יותר לשוטרים וחלקם רחוקים יותר.

העד חצץ בין האנשים במקום לבין השוטר רמי שרצה לרשום דו"ח לנאשם מס' 4. הבחין בנער שקילל אותו, ניגש אליו וביקש ממנו להזדהות. אותו נער סירב להדהות והעד הודיע לו כי הוא מעוכב - ואז אותו נער הזדהה בשם נחמן ירושלמי

(נאשם מס' 1 - י.מ.).

בו בזמן, אחד המתקלהים ניגש אל העד בצורה מאיימת ואמר לו "מה אתה רוצה ממנו, תעזוב אותו". העד הדף אותו והמשיך בבירור עם נאשם מס' 1. בשלב זה הבחין באותו מתקלה שניגש אליו קודם, צועק לעבר השוטרים "מנאייק בני זונות" וזורק לכיוונם של השוטרים רמי ונאור קסדה כהה, אשר פגעה בתמרור במקום (ואזכיר, כי אין מחלוקת שמדובר בנאשם מס' 3).

העד הוריד את נאשם מס' 3 לרצפה על מנת לעצור אותו, ותוך כדי מאבק עמו קיבל מכה בפניו והחל לדמם. בשל המכה נאשם מס' 3 נחלץ מאחיזתו וברח מהמקום. כשקם העד מהרצפה הוא סייע לשוטרים אחרים להכניס את נאשם מס' 2 לניידת ואגב כך הבחין בנאשם מס' 1 יורק לכיוון הניידת ובוטט בה, יחד עם נערים אחרים שהיו במקום ושמע אותו אומר לאחרים לנסוע אחרי הניידת ועלה על קטנוע. העד הדגיש כי זיהה את נאשם מס' 1 על פי מראה פניו ולא על פי לבושו, והדגיש כי זיהה אותו בשל חילופי הדברים שהיו ביניהם.

העד הוסיף, כי אמו של נאשם מס' 3 היתה במקום וניסתה למשוך אותו מהמקום לאחר שזרק את הקסדה.

בחקירתו הנגדית עמד העד על כך שהיה בקרבתו של נאשם מס' 3 וראה אותו בבירור זורק את הקסדה לעבר השוטרים.

דין

השוטר משה עשה רושם משכנע ומהימן. ניכר היה בו, כי עשה מאמץ לתאר את הדברים כפי שהתרחשו, מבלי להוסיף על חלקם של הנאשמים. כך למשל העד הבהיר, כי אינו יודע מי בעט בו, למרות שבדיעבד התברר כי היה זה נאשם מס' 1. לאור זאת ראיתי לתת לדבריו את מלוא המשקל.

בעדותו של העד עלה, כי בהודעתו במשטרה ציין שבתחילת הארוע ראה את נאשם מס' 1 לבוש ג'קט וחולצה לבנה, ובהמשך ציין שזיהה אותו לובש חולצה לבנה, אך לא התייחס לג'קט. לא ראיתי כי יש בכך לגרוע ממשקל דבריו:

ראשית אומר, כי הודעתו של העד כלל לא הוגשה, והדבר גורע מאוד ממשקל הטענות כנגד הסתירות שיש בה. קשה מאוד לייחס משמעות לסתירה לכאורית העולה מהודעה, אשר לא מוגשת לבית המשפט ולא ניתן להתרשם מתכנה.

מעבר לכך, מעדותו של העד עולה, כי זיהה את נאשם מס' 1 על פי מראה פניו ולא על פי תיאור לבושו (שהרי חולצה לבנה וג'קט כהה, אינם פרטי לבוש חריגים בישוב חרדי). כנקודה אחרונה אומר, כי גם ייתכן שבמהלך ההתפרעות הסיר נאשם מס' 1 את הג'קט אותו לבש.

אני ער לכך שהעד עצר את נאשם מס' 3 תוך שימוש בכח, מבלי שתחילה ניסה לעכב אותו או לעצרו תוך שימוש באמצעים מתונים יותר. גם אם ניתן היה לפעול אחרת (ואינני מחווה דיעה בשאלה זו) עניין זה כלל אינו משליך על מהימנותו של העד, שהרי הוא לא הסתיר את הענין אלא העיד עליו בפה מלא. כפי שארחיב בהמשך דברי, במובן מסוים התנהלותו של העד ואופן מעצרו של נאשם מס' 3 דווקא מחזקים את מהימנות דבריו ביחס למעשיו של נאשם מס' 3, שכן הם מתיישבים עם כך שסבר שנאשם מס' 3 מסכן את השוטרים שפעלו במקום.

לאור אלה, אתן לעדותו של השוטר משה את מלוא המשקל ואתבסס על דבריו לצורך קביעת העובדות.

סקירה

העד משרת כשוטר סויר מזה 22 שנה. בליל הארוע הגיע לזירה בעקבות תלונה על רעש, יחד עם השוטר אלנדיב. נאשם מס' 4 הגיע למקום על אופניו כשהוא מרכיב ילד נוסף, ולדברי העד "דפק חרקה" עם האופניים. בין השניים היו חילופי דברים, העד ביקש מנאשם מס' 4 לעזוב את המקום אחרת ירשום לו דו"ח על הקמת רעש, ונאשם מס' 4 ענה לו "נראה אותך רושם לי דו"ח כזה". במקום נוצרה התקהלות, ליד השוטר משה והעד הבחין בנאשם מס' 4 ובנאשם מס' 2 מתקרבים לכיוונו של השוטר משה. העד חצץ בין השניים לבין השוטר משה, אך לדבריו לפתע הבחין, כי נאשם מס' 2 מכה אותו בבטנו ובמפשעתו. העד מסר כי תחילה התעלם מהמכות, משום שחשב שאולי נאשם מס' 2 לא הבין כי הוא תוקף שוטר, עד אשר קיבל מכה באשכיו, ואז פנה לנאשם מס' 2 ואמר לו כי הוא מרביץ לו, ואם לא יחדל אז ירסס אותו בגז פלפל. נאשם מס' 2 אמר לעד כי הוא לא מרביץ לו והמשיך במעשיו. העד הזהיר את נאשם מס' 2 פעם נוספת ואז ריסס אותו בגז פלפל, כאמצעי הגנה עצמית. העד מסר כי ריסוס הגז עורר במקום מהומה רצינית, ונאשם מס' 2 צעק עליו "מה אתה מפעיל עלי גז פלפל, מה אני, ערבי?".

במהלך הארוע העד שמע מאחוריו רעשים, הסתובב וראה את נאשם מס' 3 זורק לכיוונו קסדה שחורה. העד הסיט את ראשו שמאלה ולכן הקסדה לא פגעה בו אלא בתמרור במקום.

העד הודיע לנאשם מס' 2 כי הוא עצור וניסה להובילו לניידת יחד עם השוטר אלנדיב, אך נאשם מס' 2 התנגד, בעט ונאבק בשוטרים. כמו כן גם אנשים אחרים שהיו במקום התפרעו במגמה לסכל את מעצרו של נאשם מס' 2. לבסוף הצליח העד, יחד עם השוטר אלנדיב, להכניס את נאשם מס' 2 לתוך הניידת והם סגרו את עצמם בפנים, על מנת לבודד את עצמם מההמון שהיה בחוץ. בשלב שבו העד היה בניידת עם נאשם מס' 2, נאשם מס' 4 סימן לו תנועת שיסוף גרון עם ידו, בעוד מתפרעים רבים חבטו בניידת. גם כאשר הוכנס נאשם מס' 2 לתוך הניידת הוא המשיך להשתולל ולבעוט בשוטרים ובדלתות הניידת.

בחקירתו הנגדית הדגיש העד, כי נאשם מס' 2 הכה אותו בהסתר, ואנשים שעמדו מסביב לא יכלו לראות את המכות.

דיון

מצאתי מספר קשיים בתיאורו של השוטר משה את תקיפתו על ידי נאשם מס' 2:

העד טען כי נאשם מס' 2 הכה אותו בבטנו ובמפשעתו, והעד התעלם מכך, עד שהוכה באשכיו, ורק אז אמר לנאשם מס' 2 כי הוא מכה אותו. התקשיתי לקבל ששוטר אשר מוכה על ידי אזרח מבליג על הדברים, עד אשר המכות מגיעות לאשכיו, ורק אז בוחר להעיר לתוקף. גם על פי התרשמותי מהעד, התקשיתי לקבל שהיה מוחל על מכות שהיה מקבל מאזרח במהלך ארוע.

גם תיאור חילופי הדברים בין העד לנאשם מס' 2, במהלכו העד אמר לנאשם מס' 2 כי הוא מכה אותו ואילו נאשם מס' 2 הכחיש זאת, אינו מתיישב עם השכל הישר ונסיון החיים. כאשר אדם אחד מכה אדם אחר, תחילה בבטן ובמפשעה ואחר כך באשכים, קשה לקבל שהשניים ינהלו על כך שיחה, באופן שתיאר העד.

העד טען, כי נאשם מס' 2 הכה אותו "בהחבא" באופן שאנשים אחרים שהיו במקום לא יכלו לראות את הדברים - ולא

ברור לי כיצד ניתן להכות אדם בעיצומו של ארוע ולעיני כל, אך בהחבא.

לאור זאת, התקשיתי לקבל את דבריו של העד לפני ואזהר מקביעת ממצאים על בסיס עדותו.

השוטרת אירה פרידמן (פרוטוקול דין מיום 29.06.17, ע' 72-63)

סקירה

העדה משרתת כשוטרת סיור בתחנת עציון מזה כשנתיים. בליל הארוע העדה הגיעה יחד עם השוטר נאור אלי לביתר עלית כתגבור לשוטרים רמי ואלנדיב. רמי רצה לרשום דו"ח לאחד הצעירים שהיו במקום ואנשים שהיו במקום התנגדו לכך. העדה ראתה את השוטר רמי מרסס גז פלפל על נאשם מס' 2 על מנת לעצור אותו והחל במקום בלגאן. לאחר מכן, הבחינה בנאשם מס' 3, אותו הכירה מעבודתה, מרים קסדה שהיתה על הרצפה וזורק אותה לכוונה, ממרחק של 10-15 מטר, אך הקסדה פגעה בגדר שבין המדרכה לכביש.

בשלב זה פנתה העדה לסייע לשוטר רמי להכניס את נאשם מס' 2 לניידת. לאחר מכן, הבחינה העדה בשוטר משה כשפניו מכוסים דם וראתה מישהו בורח לכיוון הבניינים. העדה ביצעה סריקות לאיתורו, כי שיערה שמדובר בנאשם מס' 3 שברח מהמקום לאחר שהשוטר משה ניסה להשתלט עליו אך נפצע.

העדה עזבה את המקום בניידת עם נאשם מס' 2 שנעצר כשכל העת האנשים במקום צעקו, חבטו באגרופיהם בניידת וזרקו עליה אבנים בניסיון למנוע את המעצר.

דין

השוטרת אירה עשתה רושם מהימן ומשכנע, ודבריה לא נסתרו בחקירתה הנגדית ולא נמצאו בהם כל תמיהות או סתירות. ניכר היה בעדה, כי תיארה את הדברים כפי שזכרה אותם, תוך מאמץ לדייק בדבריה, וניתן לסמוך עליהם במלואם.

לפיכך אתן לדברי העדה לפני את מלוא המשקל ואתבסס עליהם לצורך קביעת העובדות.

השוטר אלנדיב מנסור (פרוטוקול דין מיום 29.06.17, ע' 84-72)

סקירה

בזמן הארוע העד שירת בתחנת עציון כשוטר בשירות חובה. בליל הארוע העד הגיע עם השוטר רמי לביתר עלית בעקבות תלונה על רעש. נאשם מס' 4 הגיע למקום והחל לצעוק. השוטר רמי ביקש מנאשם מס' 4 שיפסיק לצעוק אחרת ירשום לו דו"ח על רעש, אך נאשם מס' 4 החל להתלהם והמשיך בצעקות והשוטר רמי פנה להביא את הדוחות. העד ביקש מנאשם מס' 4 שיתנצל בפני רמי אך השוטר רמי לא קיבל זאת והחליט לרשום דו"ח.

בשל הצעקות והמהומה הגיעו למקום 30-40 צעירים והעד הזמין תגבורת. כשהגיעו השוטרים משה ונאור, נאשם מס' 3 ניסה "להיכנס" בשוטר משה ולבוא לכיוונו והעד ביחד עם אמו של הנאשם ביקשו ממנו לעזוב את המקום על מנת שיימנע מבעיות.

נאשם מס' 4 הלהיט את האוירה במקום, צעק והשתולל.

במהלך הארוע העד ראה קסדה נזרקת לכיונם של השוטרים ממרחק של 10-15 מטר. במהלך עדותו לפני העד לא ידע לומר בבטחון מי זרק את הקסדה. בחקירותיו הנגדיות עלה, כי בהודעה אשר נגבתה ממנו, העד אמר כי נאשם מס' 3 זרק את הקסדה, אך העד אישר כי ייתכן ששמע זאת משוטרים אחרים ולא ראה בעצמו.

דין

ככלל, העד עשה רושם מהימן ומשכנע. ועם זאת, בחקירתו הנגדית של העד עלה, כי בהודעתו הראשונה לא ציין מי זרק את הקסדה על השוטרים ואילו בהודעתו השנייה אמר כי זיהה את נאשם מס' 3. העד הסביר זאת בכך ששמע את שמו של נאשם מס' 3 משוטרים אחרים ועל כן הוסיף את שמו. בין אם זו הסיבה לכך שלא ציין את שמו של נאשם מס' 3 בהודעתו הראשונה, ובין אם עשה כן מטעם אחר, הדבר מחייב בדיקה זהירה של עדותו. סימן שאלה נוסף שעלה בעדותו של העד הוא, האם היתה הכרות קודמת בינו ובין נאשם מס' 4 (ר' לעניין זה פרוטוקול הדיון מיום 29.06.17, עמ' 74 ש' 26, עמ' 80 ש' 6, עמ' 84 ש' 2).

לאור אלה, יש לבחון את דברי העד בזהירות ולהסתמך עליהם רק במקום בו יש להם תמיכה בעדויות אחרות.

נחמן שרעבי (פרוטוקול דין מיום 16.07.17, עמ' 107-90):

סקירה

העד הוא אזרח המתגורר בסמוך למקום. בליל הארוע הגיע למקום על קטנוע והבחין בשתי ניידות משטרה ובכ-40 אנשים שהיו במקום. במהלך הארוע, העד ראה כי נאשם מס' 2 רוסס בגז פלפל ושוטרים הובילו אותו לניידת, ואגב כך החלו צעקות ואנשים החלו לזרוק אבנים.

לנוכח אופן מתן התשובות של העד, הוגשו הודעותיו במשטרה וסומנו ת/20-ת/22. בהודעתו ת/20 מתאר העד כי תחילה הייתה במקום אוירה נעימה אך לאחר ריסוס הגז ומעצרו של נאשם מס' 2 החלו צעקות וזריקת אבנים (ר' שורות 10-11, ת/20).

העד הבהיר, כי בא לבית המשפט כדי לסייע לחבר אשר "הפילו עליו תיק" (עמ' 96, שורה 22 לפרוטוקול מיום 16.07.17).

בהודעתו ת/22, ש' 9 אמר העד, כי ראה קסדה שנזרקה לעבר השוטרים על מנת להבריח אותם. בחקירתו הנגדית בביהמ"ש אישר העד כי ראה הקסדה, אך לא זכר מי זרק אותה.

דין

לאור התרשמותי מהעד, התקשיתי לתת לעדותו לפני משקל. ניכר היה בעד, כי אין לו כל עניין בהליך או כל רצון לסייע לבית המשפט להגיע לחקר האמת. העד הגיע באיחור ניכר ללא הסבר ודיבר בלחש, באופן שהקשה מאוד להבין את דבריו. מאותם טעמים, יש לבחון בזהירות גם את אמרות החוץ שלו, ולתת משקל רק לחלקים אשר יש להם תמיכה בעדויות אחרות.

משה סונה (פרוטוקול דיון מיום 16.07.17, עמ' 107-125):

סקירה

עד זה היה חשוד בתקיפתו של השוטר משה, משום שמטעמיו ראה להתפאר באזני חבריו, כי הוא שבעט בפניו של השוטר.

בעדותו אמר, כי מי שזרק את הקסדה על השוטרים לא התכוון לפגוע בהם, אלא פעל מתוך "עצבים". מנגד הוסיף, כי תפס את אותו אדם, על מנת שלא יפגע בשוטרים.

דיון

מדובר במי שטען בכזב, לפני חבריו ולפני השוטרים, כי בעט בפניו של השוטר משה (ר' ת'28 ש' 38, ת'29 ש' 27, ת'5/19, 50, ת'6 ש' 38). הדבר מלמד על העדר מחויבותו של העד לאמירת אמת ועל תפיסת עולמו, כי בעיטה בפניו של שוטר היא מעשה להתהדר ולהשתבח בו. לאור זאת, ולאור התרשמותי הישירה מהעד, לא ראיתי לתת כל משקל לעדותו לפני או לאמרות החוץ שלו שהוגשו בהסכמה (ת'23-28/ת'28).

נחמן דנגור (פרוטוקול דיון מיום 16.07.17, עמ' 125-128):

סקירה

הודעותיו של העד הוגשו בהסכמה במקום חקירה ראשית וסומנו ת'30 ות'31. בהודעתו ת'31 סיפר העד, כי חזר לביתר עילית באמצע הלילה והבחין בניידות. העד הבחין בשוטרים מתווכחים עם נאשם מס' 4, ונאשם מס' 2 הגיע למקום והתווכח עם השוטרים משום שרצו לרשום לנאשם מס' 4 דו"ח. במהלך הויכוח העד ראה כי שוטרים מרססים את נאשם מס' 2 בגז פלפל. העד ראה את נאשם מס' 3 לוקח קסדה השייכת לנאשם מס' 1 וזורק אותה לעבר השוטרים, אך הקסדה פגעה בעמוד. השוטרים רצו לעבר נאשם מס' 3 והשכיבו אותו על רצפה. בעודם על הרצפה הגיע נאשם מס' 1 לסייע לנאשם מס' 3, בעט בשוטר בפניו ושניהם ברחו מהמקום.

בעדותו בביהמ"ש טען העד, כי כל מה שאמר בחקירותיו נאמר תחת לחץ ומחשש כי התיק "יפול עליו".

דיון

אמרות החוץ של העד מתיישבות עם יתר הראיות. העד גם לא טען כי אמרותיו אינן אמת, אלא רק השיג על אופן גבייתן. לאור זאת ראיתי לתת להן את מלוא המשקל. דבריו של העד, כי הודעותיו נגבו תחת לחץ וחשש מפני הפללה, אינם מסבירים כיצד ידע לתאר את הארוע באופן מדויק ואינם גורעים ממשקל דבריו.

עדויות ההגנה

נאשם מס' 1, נחמן ירושלמי (עדות מיום 16.07.17 עמ' 128-160 והודעות ת'1-6/ת'6).

סקירה

בהודעותיו במשטרה ת/1-4/קשר עצמו הנאשם לארוע, אך הכחיש כי בעט בשוטר או השתתף בהתפרעות, וטען כי רק ניסה להרגיע את הרוחות במקום. בהודעותיו ת/5 ות/6 שינה הנאשם את גרסתו והודה כי בעט בשוטר משה 4-5 בעיטות עד לשחרורו של נאשם מס' 3 מידי (ת/6 ש' 21), ולאחר מכן ברח יחד עם נאשם מס' 3, כל אחד לביתו. כשחזר למקום, הבין כי נגרמה לשוטר פציעה רצינית ולכן נלחץ (ת/5 ש' 20). כאשר משה סונה אמר לו כי בעט לשוטר בפרצוף עם נעלי הברזל שלו, לא היה מוכן לקחת את פציעת השוטר על אחריותו. הנאשם טען, כי לא שם לב היכן פגע בשוטר ולנזק שגרם, לדבריו היה בהלם שגרם לנזק כזה רציני לשוטר ולדעתו, לאור דבריו של משה סונה, לא הוא שגרם לחבלה הרצינית (ת/5 ש' 51-58).

בעדותו לפני אמר הנאשם, כי הבחין בניידות והתקרב לראות על מה ההמולה. כאשר קרב, הבחין כי ישנה המולה סביב נאשם מס' 2, התקרב למקום ורוסס גז פלפל אשר פגע בו ולכן פנה ללכת לביתו. בדרכו ראה שוטר שוכב על נאשם מס' 3 וחונק אותו ובעט בנאשם מס' 3 ובשוטר, על מנת לשחרר את נאשם מס' 3 מהמצוקה בה שהה, מבלי לחשוב. העד הסביר את מעשיו בכך שהיה "סהרורי" מהגז, וטען כי לא ניסה להזיק לשוטר.

העד הסביר שבהודעותיו הראשונות הכחיש שבעט בשוטר משום ששמע שמשה סונה התרברב בכך שבעט בשוטר, ומשום שלא חשב שפגע בשוטר וגרם לו לחבלה.

דין

עדותו של נאשם מס' 1 עשתה רושם שלילי ביותר, ולא ראיתי לתת לדבריו לפני כל משקל:

ראשית אומר, כי גרסתו, כי בעט בשוטר משום שחשש לחייו של נאשם מס' 3, נכבשה פרק זמן משמעותי. בארבע הודעותיו הראשונות הכחיש הנאשם כי פגע בשוטר, ורק לאחר מכן הודה כי בעט בו.

בעת מעצרו נעשה לנאשם מס' 1 תרגיל חקירה, במהלכו שהה בתא מעצר יחד עם מדובב. בשיחתו של נאשם מס' 1 עם המדובב, תיאמו השניים יחדיו גרסה אותה יוכל להציג נאשם מס' 1 לפני חוקריו, אשר תתישב עם הראיות אשר קושרות אותו לבעיטה בשוטר, תוך הפחתה של חומרת המעשה. לבסוף רקחו השניים את הגרסה אותה הציג נאשם מס' 1 בעדותו לפני, כי בעט בשוטר בגלל שחשש לחברו והיה תחת השפעת גז הפלפל.

במהלך עדותו, השיב נאשם מס' 1 תשובות מתחמקות ומתחכמות לשאלות ב"כ המאשימה (ר' עמ' 135 ש' 22, עמ' 136 ש' 20-27, עמ' 137 ש' 12-13, עמ' 147 ש' 4-6, עמ' 148 ש' 8). כמו כן הנאשם פנה מספר פעמים לסניגורו וביקש ממנו הדרכה כיצד להשיב, למרות שהוזהר שלא לעשות כן (ר' עמ' 139 ש' 23-24, עמ' 143 ש' 15-16, עמ' 148 ש' 21-23 לפרוטוקול הדיון מיום 16.07.17). אבהיר, כי אין כל טענה בהקשר זה כלפי ב"כ הנאשם, אשר הקפיד שלא לחרוג מהמותר.

הנאשם טען, כי עדים אשר אמרו שראו אותו בועט בשוטר שיקרו - וזאת למרות שאין מחלוקת כי הנאשם אכן בעט בשוטר (ר' עמ' 152 ש' 32-34 עד עמ' 153 ש' 1-9).

לאור אלה, לא ראיתי כי ניתן לתת משקל כלשהו לעדותו של נאשם מס' 1.

נאשם מס' 2, אלקנה טויטו (עדות מיום 16.07.17 עמ' 161-178 והודעה ת/7)

סקירה

בהודעתו ת/7 אמר הנאשם, כי בסך הכל רצה לשוחח עם השוטר רמי חג'ג', אשר בתגובה ריסס אותו באמצעות גז פלפל. הנאשם הכחיש כי תקף את השוטר וטען שהשוטר ריסס אותו בגז פלפל בטרם הגיע אליו.

בעדותו לפני אמר הנאשם, כי הגיע לזירה וניסה להרגיע את הרוחות בין נאשם מס' 4 לבין השוטר רמי. לדבריו הוא ניגש לשוטר רמי ואמר לו "מה קרה לך עוד פעם?", אך לפני שהספיק להתקרב אליו ריסס אותו רמי בגז פלפל.

לדברי הנאשם הוא התיישב על הרצפה וביקש סיוע רפואי, אך לא זכה להתייחסות ולבסוף נעצר והוכנס לניידת. לדבריו, הוא לא תקף את השוטר רמי, והדבר נטען רק כדי להצדיק את השימוש בגז כנגדו. עוד אמר הנאשם, כי לדעתו השוטר רמי היה "סהרורי", משום שיום קודם לארוע הוא התעמת איתו בגלל שחשד בו שהצית פח אשפה.

בחקירתו הנגדית הנאשם הכחיש כי ניהל ויכוח קולני עם השוטר רמי בטרם השימוש בגז. כמו כן הכחיש כי ניסה להוציא את רגליו מהניידת או למנוע את סגירת הדלתות כשנעצר. הנאשם גם הכחיש כי ראה המולה מחוץ לניידת. לדבריו הוא שמע צעקות, אך לא ראה ולא שמע דבר משום שהיה תחת השפעת הגז.

דין

עדותו של נאשם מס' 2 הותירה רושם לא משכנע ומצאתי בדבריו מספר תמיהות וסתירות:

הנאשם טען כי היה תחת השפעת גז הפלפל, ולכן לא הבחין בהתפרעות שהיתה סביבו - וחרף זאת אמר, כי כאשר היה בתוך ניידת המשטרה התקשר לאביו על מנת שזה יזמין למקום שוטר המוכר לו, על מנת שיסייע. התקשיתי לקבל שהנאשם לא הבחין בעשרות מתקהלים אשר צבאו סביב הניידת בה היה עצור, חבטו בה וידו לעברה חפצים שונים, אך הצליח להתקשר לאביו.

טענת הנאשם, כי לא התנגד למעצרו כי ידע שישוחרר מיד, אינה מתיישבת עם מכלול הראיות לפיהן השתולל והתנגד למעצרו.

לאור אלה, לא ראיתי לקבל את דבריו של נאשם מס' 2.

יוסף לוי, עד הגנה מטעם נאשם מס' 2 (פרוטוקול מיום 16.07.17, עמ' 178-197)

סקירה

לדברי העד, יום קודם לארוע היה עימות בין השוטר רמי לאנשים שהתארחו בסוכתו של העד, בשל חשדו של רמי שהם קשורים להצתה של פח אשפה.

ביחס לארוע מסר העד, כי השוטרים, ובכלל זה רמי, התנהגו באופן אליים ופרוע. העד אמר כי ראה את חילופי הדברים בין רמי לנאשם מס' 4 ואז ראה כי נאשם מס' 2 הגיע למקום, ואז השוטר רמי ריסס גז והחלה במקום מהומה. לדברי העד הוא לא ראה כי נאשם מס' 2 תקף את רמי בכל שלב. העד אמר כי רצה לסייע לנאשם מס' 2, אך לא יכול היה לגשת אליו, בגלל הגז.

עוד מסר העד, כי ראה קסדה נזרקת, לכיוון הכביש ולא לעבר השוטרים.

דין

לאור אופן מסירת העדות, התרשמתי כי העד מוטה נגד השוטרים אשר פעלו במקום, ובמיוחד כלפי השוטר רמי.

עוד התרשמתי, כי עדותו של העד היתה מגמתית, וכי תשובותיו של העד תאמו את הדברים אותם רצה לומר, אך לא את השאלות אשר נשאל (ר' עמ' 182 ש' 4-15, עמ' 185 ש' 3-7, עמ' 188 ש' 6-13, עמ' 189 ש' 9-15, עמ' 191 ש' 22-34 לפרוטוקול הדין מיום 16.7.17).

לאור אלה, לא ראיתי לייחס משקל לעדות זו.

נאשם מס' 3, שמעון בן אבו (הודעה ת/8, עדות מיום 16.07.17 עמ' 197-212)

סקירה

בהודעתו במשטרה ת/8 הודה נאשם מס' 3, כי זרק קסדה שהייתה במקום, אך טען כי לא התכוון לפגוע בשוטרים, אלא פעל בשל כעסו על ריסוס הגז, ממנו נפגעה גם אחותו בת ה-12 שהייתה במקום. לאחר מכן שוטר תפס אותו והוריד אותו לרצפה והחל לחנוק אותו, אך הוא הצליח להשתחרר כאשר השוטר דימם והלך לביתו.

בעדותו לפני, חזר נאשם מס' 3 על דבריו במשטרה. לדבריו הגיע למקום יחד עם נאשם מס' 2, הבחין בשוטר משה מבקש מנאשם מס' 1 להזדהות ורצה לסייע, אך השוטר משה דחף אותו. כשהסתובב, ראה את השוטר רמי מרסס גז לפל על נאשם מס' 2. תחילה העיד כי לא פנה לשוטר רמי ולא ביקש ממנו שלא לרסס את הגז, אך בהמשך דבריו טען, כי צעק לשוטר שלא ירסס גז (ש' 11, עמ' 205 לפרוטוקול מיום 16.07.17).

לדברי העד, בלהט הארוע, לאחר שאחותו שהייתה במקום נפגעה מהגז, הוא לקח קסדה שהייתה במקום וזרק אותה לעבר הגדר, ולו היה רוצה לפגוע בשוטרים היה יכול לעשות כן. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם, כי היו שוטרים במקום אליו נזרקה הקסדה אך טען כי לא התכוון לפגוע בהם. מיד לאחר מכן השוטר משה השכיב אותו לרצפה, ללא התראה מוקדמת ומבלי לעכבו או לעצרו, והחל לחנוק אותו עד שהכחיל ונפצע בברכו, בעוד הוא צועק לשוטר כי הוא חולה אסתמה. מישהו בעט בפניו של השוטר והנאשם קם ועזב את המקום.

דין

עדותו של נאשם מס' 3 עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע:

טענתו של הנאשם, כי זרק את הקסדה לעבר הגדר מתוך תסכולו על התנהגות השוטרים, עומדת בסתירה למכלול הראיות אשר נשמעו, ואינה מתיישבת עם ההגיון. הנאשם גם לא הציע כל הסבר מתקבל על הדעת מדוע כל השוטרים שהיו במקום העידו שזרק לעברם את הקסדה, מלבד האמירה לפיה "**אף אחד לא יכול להגיד לי את המחשבות שלי**" (עמ' 206 ש' 12-14 לפרוטוקול מיום 16.07.17).

נאשם מס' 3 טען בתשובתו לאישום, כי פנה לשוטרים במקום וביקש מהם להפסיק לרסס גז. בעדותו לפני הכחיש זאת. כאשר עומת עם הסתירה חזר בו מהכחשתו ואמר כי צעק על השוטרים (עמ' 203 ש' 11-17, עמ' 204 ש' 13-30

לפרוטוקול דיון מיום 16.0717).

במהלך העדות, הסביר נאשם מס' 3 שלקח את הקסדה בשל כעסו על השוטרים וזרק אותה, במקום לעשות דבר אחר, אך עצר את עצמו ולא השלים את המשפט. הנאשם התבקש להסביר מה היה עושה אלמלא זרק את הקסדה, והתפתל בתשובותיו (ר' עמ' 209 ש' 17-31 לפרוטוקול מיום 16.07.17).

נאשם מס' 3 טען, כי כעס על השוטרים שריססו גז פלפל בעיקר משום שאמו ואחותו היו במקום ואחותו נפגעה מהריסוס. כמו כן, ב"כ נאשם מס' 3 חקר את כל עדי התביעה ביחס לנוכחות אחותו של נאשם מס' 3 (ומלבד משה סונה, אשר לא נתתי לעדותו כל משקל, איש לא ראה אותה). אך חרף המשקל הרב שייחס נאשם מס' 3 לנוכחותן של אחותו ואמו הוא נמנע מלהעידן להגנתו. למחדל זה משקל ממשי לחובתו של נאשם מס' 3, שהרי מדובר בבנות משפחתו, אשר יכול היה להעידן ללא כל קושי.

לאור אלה, ולאור התרשמותי הישירה מהנאשם ואופן מסירת עדותו, לא ראיתי לייחס לעדותו לפני כל משקל.

נאשם מס' 4, שלמה כהן, הודעה במשטרה ת/9, עדות מיום 16.07.17 עמ' 221-212)

סקירה

בהודעתו ת/9 מסר הנאשם, כי בליל הארוע רכב על אופניו בישוב. כאשר הגיע השוטר רמי, הנאשם דיבר עמו בקול רם ולכן השוטר החליט לרשום לו דו"ח על רעש, למרות בקשותיו של הנאשם לא לעשות כן. לאחר מכן עזב הנאשם את המקום. בהודעתו הכחיש הנאשם כי החווה בידו סימן שחיטה לעבר השוטרים כאשר עזבו את המקום.

בעדותו בביהמ"ש, חזר על הדברים שבהודעתו והדגיש כי עזב את המקום לאחר שהזדהה בפני השוטר, על מנת להימנע מצרות וכי לא נכח במקום בזמן יתר האירועים.

דיון

התרשמתי כי נאשם מס' 4 העיד תוך שצמצם חלקו בארוע. מן הראיות עולה, כי הנאשם התנהג באופן מתגרה, והזדהה בפני השוטרים רק לאחר שהזהירו אותו כי יעצר. ועם זאת, זקפתי לזכות הנאשם כי לא חלק על כך שהרים את קולו על השוטרים והתנהג באופן מתגרה ולא הולם.

לאור אלה, ראיתי לתת משקל לעדותו, ולו מחמת הספק.

דיון והכרעה

לשם הנוחות, אפרט את הקביעות העובדתיות ביחס לנאשמים השונים על פי סדר מעשיהם, ולא על פי סדרם בכתב האישום, תוך הפניה לממצאי המהימנות ביחס לעדים השונים. במידת הצורך, אתייחס גם לטענות משפטיות רלוונטיות שהעלו הנאשמים בטיעוניהם. תחילה אתייחס לעבירת ההתפרעות, המיוחסת לכל הנאשמים.

ההתפרעות

ממכלול הראיות עולה מעבר לספק, כי הארוע, אשר החל בדיווח על מטרד רעש, הפך תוך זמן קצר להתקהלות בה

השתתפו כעשרים אנשים, אשר קיללו את השוטרים, איימו עליהם והפריעו להם לעצור את נאשמים מס' 2 ו-3. במהלך הארוע נאשם מס' 3 יידה קסדה לעבר השוטרים, נאשם מס' 1 בעט בשוטר בפניו ומתקהלים אחרים יידו חפצים לעבר ניידות המשטרה, חבטו בהן, בעטו בהן וירקו לעברן.

משכך הוכחו יסודותיה של עבירת ההתפרעות, ונותר לקבוע את חלקם של הנאשמים בארוע, וכן את אחריותם ליתר העבירות המיוחסות להם.

נאשם מס' 4

מן הראיות עולה, כי נאשם מס' 4 רכב על אופניו והיה במקום כאשר הגיעה לשם הניידת ובה השוטרים רמי ואלנדיב. עוד עולה, כי נאשם מס' 4 הקים במקום רעש ולא נענה להוראותיו של השוטר רמי להנמיך את קולו, גם כאשר השוטר רמי הזהיר אותו שירשום לו דו"ח על הפרעה אם לא יפסיק.

לא יכול להיות ספק, כי התנהגותו של נאשם מס' 4 היתה רחוקה מלהיות הולמת (וגם הוא מאשר זאת). עם זאת, לאור הקשיים בעדויותיהם של השוטרים רמי ואלנדיב אליהם התייחסתי למעלה, לא ניתן לקבוע ממצאים ברורים לגבי השלב בו הזדהה הנאשם ושיתף פעולה עם השוטרים.

כמו כן, קיימת אי בהירות ביחס להמשך מעשיו של נאשם מס' 4, לאחר השלב בו ביקש השוטר רמי לתת לו דו"ח. הראיה היחידה לכך שנאשם מס' 4 נשאר במקום במהלך ההתפרעות היא עדותו של השוטר רמי, אשר העיד כי נאשם מס' 4 סימן לעברו תנועת שחיטה בעת שהשוטרים עזבו את המקום בניידת לאחר מעצרו של נאשם מס' 2. כפי שפרטתי למעלה, לא ראיתי לקבוע ממצאים ברורים על סמך עדותו של השוטר רמי, מקום בו אין לדבריו תמיכה חיצונית. במיוחד דברים אמורים כאשר מדובר בזיהויו של מתפרע אחד מני רבים. משכך, נותר ספק ממשי האם נאשם מס' 4 נשאר בזירה בשלב ההתפרעות או עזב קודם לכן.

לאור זאת מזכה את נאשם מס' 4 מהמיוחס לו.

נאשם מס' 2

לנאשם מס' 2 מיוחסות תקיפתו של השוטר רמי, הפרעה לשוטר והתפרעות.

הראיה המרכזית לאישום בתקיפתו של השוטר רמי היא עדותו של השוטר עצמו. כפי שפרטתי למעלה, מצאתי קשיים בעדות זו, בעיקר ביחס לתיאור התקיפה, ולא ראיתי לקבוע לפיה ממצאים. אני ער לתמיכה שיש לדבריו של השוטר רמי בעדותו של השוטר נאור, אך לא ראיתי כי יש בתמיכה זו כדי לגבור על הקשיים אותם סקרתי למעלה. במיוחד דברים אמורים כאשר השוטר רמי בעצמו העיד, כי נאשם מס' 2 הכה אותו בהסתר, ואיש לא יכול היה לראות את המכות.

לפיכך עולה מהראיות, כי בין השוטר רמי לנאשם מס' 2 היו חילופי דברים לא הולמים, אך לא הוכח כי נאשם מס' 2 תקף את השוטר.

שונים הדברים ביחס לעבירות ההפרעה לשוטר וההתפרעות: מן הראיות עולה, כי נאשם מס' 2 התנגד למעצרו באופן פעיל ביותר, שכלל השתוללות ובעיטות, וזאת בעוד אחרים שהיו במקום התפרעו וניסו לסכל את מעצרו. עוד עולה כי ההתנגדות נמשכה גם לאחר שהוכנס הנאשם לניידת. אפנה בהקשר זה לעדויותיהם של השוטרים אירה ומשה, אשר

עדויותיהם נאמנות עלי וניתן לקבוע ממצאים ברורים בהסתמך על כל אחת מהן, ובודאי שבהסתמך על שתיהן. כמו כן מפנה לעדויותיהם של השוטרים אלנדיב ונאור, אשר גם הם העידו ביחס לחלק זה של הארוע.

לא ניתן לקבל את טענתו של נאשם מס' 2, כי לא היה מודע למעשיהם של יתר המתפרעים שהיו בזירה. גם אם אקבל שבשל השפעתו של גז הפלפל הוא לא היה במלוא חושיו, מדובר בהתפרעות רבתי שהיתה במקום, אשר כללה ידוי חפצים לעבר השוטרים והניידת בה היה הנאשם, אשר לא ניתן שלא להיות מודע לה. במיוחד כאשר לדברי נאשם מס' 2 עצמו הוא היה מספיק ערני כדי להתקשר לאביו כאשר היה בתוך הניידת.

גם אם קיים חוסר בהירות מסוים ביחס לסיבת מעצרו של נאשם מס' 2, שהרי לא הוכח כי תקף את השוטר רמי, עדיין מדובר במעצר שבוצע על ידי שוטר שפעל בגדרי סמכויותיו, ועל כן מעצרו של נאשם מס' 2 היה כדון, והנאשם לא היה רשאי להתנגד לו, בוודאי שלא באופן פעיל ואלים, החורג מכל פרופורציה.

לאור זאת מרשיע את נאשם מס' 2 בעבירות התפרעות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

נאשם מס' 3

יריעת המחלוקת בעניינו של נאשם מס' 3 מצומצמת לשאלה האם יידה את הקסדה לעבר השוטרים בכוונה לפגוע בהם, או זרק אותה ארצה, מתוך כעסו ותסכול על התנהגות המשטרה.

ממכלול הראיות עולה מעבר לספק, כי נאשם מס' 3 יידה את הקסדה לעבר השוטרים בכוונה לפגוע בהם:

חמשת השוטרים שהיו בארוע העידו באופן ברור, כי נאשם מס' 3 יידה לעברם את הקסדה ממרחק לא גדול, אך היא פגעה בעמוד שהיה במקום. הקשיים אליהם הפניתי בעדויות השוטרים רמי, נאור ואלנדיב אינם מסייעים לנאשם מס' 3, שכן עדויותיהם תואמות ומשתלבות זו בזו, וניתן להתבסס עליהן.

אני ער לקושי ביחס לזיהוי של נאשם מס' 3 על ידי השוטר אלנדיב, אך גם אם אתעלם משאלת הזיהוי, עולה מעדותו כי האדם אשר יידה את הקסדה, יידה אותה לעבר השוטרים - והרי אין מחלוקת בשאלת זיהוי של נאשם מס' 3.

העדויות החזקה ביותר בהקשר זה היא עדותו של השוטר משה: מעבר למהימנות הכללית שאני מייחס לעדותו, גם התנהגותו בשטח מעידה כי זיהה את נאשם מס' 3 מנסה לתקוף שוטרים באמצעות קסדה. קשה להניח כי לו היה רואה אדם זורק קסדה על הרצפה היה רואה לעצור אותו תוך שימוש בכח, וכל זאת באמצע התפרעות אלימה. אופן מעצרו של נאשם מס' 3 מלמד על כך שהשוטר משה סבר במהלך הארוע, כי הוא סיכן את יתר השוטרים שהיו במקום.

יתרה מכך, כי מעדותו של השוטר משה עולה, כי גם קודם לידי הקסדה נאשם מס' 3 ניסה להתעמת איתו (נקודה שגם נאשם מס' 3 אישר בעדותו). נתון זה מחזק עוד יותר את כוונתו של נאשם מס' 3 לפגוע בשוטרים.

מעבר לדרוש אומר, כי מלבד עדויות השוטרים, גם העד דנגור מסר באמרות החוץ שלו כי ראה את נאשם מס' 3 מיידה קסדה לעבר השוטרים, וכי הקסדה פגעה בעמוד. אזכיר, כי נתתי לאמרות החוץ של עד זה את מלוא המשקל.

ר' גם ת/10, הודעתו של נתנאל גידיניאן מיום 28.10.17, ש' 7, שם נאמר "ואז איזה אחד זרק קסדה לכוון השוטרים, אני לא מכיר אותו, והשוטר קפץ עליו והוריד אותו לרצפה..." - והודעה זו הוגשה בהסכמה, כראיה

לאמיתות תכנה.

לכאורה גם עדותו של העד שרעבי מסבכת את נאשם מס' 3, אך לאור המשקל הנמוך שאני מייחס לדבריו לא ראיתי להסתמך על הדברים, למרות שהם מתיישבים עם יתר הראיות.

עוד אזכיר, כי לא נתתי כל משקל לעדותו של נאשם מס' 3, ועל כן אני דוחה את הסברו, כי זרק את הקסדה לעבר הגדר מחמת תסכול או כעס על השוטרים.

לאור אלה, הוכח לפני מעבר לספק, כי נאשם מס' 3 השתתף בהתפרעות, ובמהלכה יידה קסדה לעבר השוטרים בכוונה לפגוע בהם. לפיכך מרשעו בעבירות של התפרעות וניסיון תקיפת שוטרים. עוד עולה, כי נאשם מס' 3 נאבק בשוטר משה אשר עצר אותו וברח מהמקום, ועל כן מרשעו גם בעבירה של הפרעה לשוטר.

נאשם מס' 1

יריעת המחלוקת העובדתית ביחס לנאשם מס' 1 צרה ביותר, שכן אין מחלוקת כי בעט בפניו של השוטר משה כאשר זה נאבק בנאשם מס' 3 אגב מעצרו (והדבר אף עולה מראיות נוספות שהוגשו). טענתו של נאשם מס' 1 היא, כי פעל על מנת לשחרר את נאשם מס' 3 מאחיזתו של השוטר משה, משום שחשש לחייו.

אזכיר, כי דחיתי את עדותו של נאשם מס' 1 ואיני מייחס כל משקל לטענתו, כי פעל משום שהשוטר משה חנק את נאשם מס' 3 ומשום שלא היה במלוא חושיו בשל השפעת גז הפלפל. מן הראיות שלפני עולה מעבר לספק, כי נאשם מס' 1 השתתף בהתפרעות, ובמהלכה בעט בפניו של השוטר משה על מנת לסכל את מעצרו של נאשם מס' 3 ולאפשר לו להמלט מהמקום.

אוסף בהקשר זה, כי מעדותו של השוטר משה עולה, כי נאשם מס' 1 נטל חלק פעיל בהתפרעות גם מעבר לבעיטה בפניו: מהעדות עולה, כי בתחילת ההתפרעות נאשם מס' 1 קילל את השוטר משה וסירב להזדהות ובסופה ירק לעבר ידידת משטרה ובעט בה - והדבר מקשה עוד יותר לקבל את טענתו, כי פעל בתום לב או מחמת בלבול.

נתתי דעתי לטענתו של נאשם מס' 1, כי השוטר משה פעל בחוסר סמכות כאשר עצר את נאשם מס' 3, אך לא מצאתי בה דבר: גם אם ניתן להעלות השגות על כך שהשוטר משה "דילג" על שלב העיכוב והודעה על מעצר, ועבר ישר לשימוש בכח (ואזכיר פעם שניה, כי איני מחווה כל דעה בענין זה), מדובר בשוטר אשר פעל במסגרת סמכויותיו, ולא קמה לנאשם מס' 1 כל זכות להפריע לו במעשיו. בוודאי שלא קמה לו זכות לפגוע בו פגיעה כה קשה.

יתרה מכך - גם לו הייתי סבור כי השוטר משה חרג מסמכויותיו - ואני רחוק מסברה זו - לא היה בכך כדי להצדיק את תקיפתו. לא ניתן לקבל בשום אופן, כי אדם הסבור ששוטר עצר אדם ללא הצדקה יבעט בפניו של השוטר וישבור את אפו. ר' למשל דנ"פ 1294/96 משולם ואח' נ' מדינת ישראל:

"לא למותר אפוא להזכיר, כי הזכות להישמע בטענת הגנה עצמית, לפי סעיף 34 לאחר תיקון 39, כפופה לסייגים אובייקטיביים: סעיף 34, רישה, מגביל אותה "...למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדן..."; סעיף 34, סיפה, קובע כי "...אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים" וסעיף 34טז מורה כי הזכות לא תחול "...כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין

לשם מניעת הפגיעה". כלפי מה אמורים הדברים? כלפי דלות סיכוייהם של העותרים - שמעשיהם חרגו מכל אמת-מידה סבירה - להישמע בטענת הגנה עצמית, גם אילו נמצא יסוד להנחה, כי הם טעו במצב הדברים ושורת אחריותם למעשיהם הייתה נקבעת, לא על-פי מצב הדברים האמיתי, אלא על-פי מצב הדברים המדומה."

לאור זאת מרשיע את נאשם מס' 1 בעבירות של התפרעות, גרימת חבלה חמורה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר. כמו כן מרשיעו על פי הודאתו בעבירה של הפרת הוראה חוקית, על פי עובדות האישום השני.

סיכום

מרשיע את נאשם מס' 1 בעבירות של גרימת חבלה חמורה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר, התפרעות והפרת הוראה חוקית.

מזכה את נאשם מס' 2 מעבירה של תקיפת שוטר ומרשיעו בעבירות של התפרעות והפרעה לשוטר.

מרשיע את נאשם מס' 3 בעבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, התפרעות והפרעה לשוטר.

מזכה את נאשם מס' 4 מכל העבירות שיוחסו לו.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ח, 28 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים